

MLADO JUTRO

št. 16.

V Ljubljani, 21. aprila 1940

Leto XL.

Tom, junak Texasa

POVEST S SLIKAMI

Ujetnika sta bila zvezana s hrbtoma drug na drugega. Stric Andy je sedel zadaj in opazoval, kako je Tom zagrizeno priganjal svojega konja, da bi dosegel največjo brzino, ki jo je bila žival sploh sposobna. Toda upanje strica Andyja, da bi se živ in cel rešil s pobesnelega konja, je plahnelo, saj je bila ježa po nevarni skalnati pokrajini vedno bolj divja in ubijajoča.

Tom ga je skušal bodriti s kriki, zaklical mu je na ves glas, naj ne izgublja poguma in če bi se vrv, s katero je privezan na konja, morda zaradi silovitosti ježe razvezala, naj se skuša za vsako ceno obdržati. Divjajoča žival je v velikem loku zavila na desno. Tom ni mnogo premišljal. Sedaj se naj odloči, ali bo uspel, ali bo prišlo do poloma. Da bi jezdil naravnost h konju in da bi ga prijel s svojimi močmi, kar bi izkušeni kovboj nedvomno

poskusil in tudi verjetno prav uspešno izpeljal, se ni upal, ker se je bal, da bi s tem žival še bolj preplašil.

Tom se je domislil nove možnosti. Kaj, ko bi poskusil z lasom? V preteklih tednih se je v uporabljanju tega koristnega lovskega sredstva precej dobro izvežbal. Vzel je vrv v roke, privezal en konec trdno na gumb sedla, zavihtel zanko nad svojo glavo in jo skušal vreči bežeči živali okoli vratu. Treba pa je bilo na vsak način preprečiti, da ne bi zanka obenem zajela tudi oba zvezana jahača, kar bi neroden

položaj, v katerem sta bila, še poslabšalo. Toda vse se je zgodilo po želji. Kakor je bilo potrebno, se je laso vlegel konju okoli vratu in s tem, da je počasi brzdal hitrost svojega konja, je vedno bolj krčil zanko lasa.

Divja žival je bila primorana teči bolj počasi in ko je Tom z odločnim potegom vajeti ustavil svojega konja,

se je ustavila penečih se nozdrvi in vsa tresoča se tudi ona. Tom je skočil na tla in stekel k obema zvezancema, da bi ju osvobodil. »Moj dragi dečko«, je vzkliknil stric Andy in sproščeno zadihal, »bil je že res skrajni čas. Toda sedaj se moramo predvsem čimprej spraviti od tod. Joe Mexico in njegovi nas ne smejo več dobiti v pest.«

(Dalje prihodnjič)

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENCİ

A. Š.:

Erjavčeva črtica: Ni vse zlato, kar se sveti

Gotovo ste jo čitali. V odlomku jo najdete v šolskih čitankah in nam je za vzor črtice. To tudi je, kakor vse, kar nam je ustvaril ta neutrudljivi raziskovalec in opisovalec prirode, jezika, ljudi in življenja.

Kadarkoli mi pride ta spis zopet v roke, se spomnim, da mu dolgujem nekaj vrstic.

Fran Erjavce je postavil dejanje v tolminske gore. Pod Kolkom je imel domačijo Blaž Čerin, ki so ga preslepili zlatobleščeči se kristali malovrednega železnega kršča, izkopani v ogradi za hišo. S trdno vero, da pride nazaj bogat in reši napol zapravljenost posestvo, se je podal na dolgo pot čez mejo v Čedad, v daljni Videm in pricapljal naposled moker in truden v Gorico. Tudi tu ni spravil v denar svojega rudnega bogastva, pač pa ga je vnovčil za pozabljen nauk, ki je tudi nekaj vreden in veli, da ni vse zlato, kar se sveti. Dal mu ga je Pologarjev Janez, njegov bivši sošolec, tedaj profesor prirodopisja v Gorici. Poleg nauka, nasvetov in druge pomoči mu je dal tudi novih vzpodbud in vplil novih sil. Čerin se je vrnil s potovanja ves prerojen, voljan dela in poln gospodarskih načrtov. Česar ni mogel s svetlo rudo, je dosegel s težkim delom in s pametnim gospodarstvom. Rešil je domačijo, da mu ni zdrknila niže. Dvignil jo je na nekdanjo višino in jo celo povečano izročil sinu. Od Pologarjevega je zvedel, da ni vse zlato, kar se sveti, ob naporih za obnovo posesti pa je celo spoznal, da je marsikdaj zlato, kar se prav nič ne sveti.

Ni mi znano, da bi se kdo kdaj spraševal, čemu je Erjavce postavil Blaža Čerina in njegovo varljivo zlato baš v tolminske gore ter ali je črtica po vsebini plod žive pisateljeve domišljije ali pa slika iz resničnega življenja? Menda se nihče ne vprašuje tako, ker se mu zdi čisto naravno, da sreča zlatokopa Blaža v bližini Bogatina in njegovega pravičnega bogastva. Bogatinova skupina je Erjavca kot prirodopisca gotovo mikala in jo je tudi raziskoval. Na svojih potih pa ni opazoval le prirode, ampak tudi ljudi in jih opisoval v svojih pripovednih spisih. Če bi sledili njegovim stopinjam v tolminske gore, pod Kolk in Bogatin, bi našli tudi na resničnega Blaža Čerina.

Stari Tolminci še pomnijo rajnega Šraufa — tako so imenovali tega lahkovernega zlatokopa — ki je stikal in vrtal po hribih, nabiral kamne zlatega sijaja, od katerih si je obetal več kakor zlatarji. Doma je bil iz Zadlaza. Svoje zlato je kazal po Tolminu in drugod vsakemu, v katerega je imel zaupanje in o katerem je menil, da se nekaj razume na te stvari. Verjel je, da bo obogatel. Ker se to le ni hotelo uresničiti, te njegove vere in njegovega zlata niso jemali resno. Med ljudmi je ohveljal za nosebneža, ako že ne za čudaka. Oče, ki ga je prav dobro poznal, mi je večkrat pripovedoval o njem.

Naravno je, da je Fran Erjavce na svojih potovanjih po Tolminskem trčil na tega čudaškega zlatokopa. Ako

se ni lahkoverni Zadlaščan sam povizal do Erjavca, so pisatelja v Tolmini opozorili nanj. Očividno je, da ga je poznal in opisal v lepi in poučni črtici, ki vsebinsko ni izmišljena, ampak resnična.

Manko Golar:

Na Jurjevo

Jaše, jaše sveti Jurij
konja belca čez poljane,
drami rože, drami njive
s soncem zlatim posejane.

Zdaj zajezdi v spečo šumo,
bukev se budi iz spanja
svetla jelka, tanka smreka
se junaku sonca klanja.

Že je skočil čez potoček,
žuborela je vodica;
»Zdravo, vitez naš mogočni!«
V soncu zableste mu lica.

In v gorice zopet mlade
Jurij z dalje sem prijaha —
»Kaj je to?« se čudi trta,
»Ej, pomlad«, se škorec baha.

In tako ves svet obide,
toplo sonce s sabo nosi,
rože nežne, svetle zarje
za seboj po zemlji trosi. —

S. F.—dijak:

Kapa kosmata

Preko sedemdeset let je imel. Nekoč liko ukriavljen hrbet ga je delal še manjšega, kakor je bil v resnici. Po krstnih

bučvica! se je pisal Franc Raner, mi otroci in vsa ostala vas pa ga je klicala po njegovi značilni besedi le kapa kosmata. Po poklicu je bil čevljar ter je živel v bajti nedaleč od vaškega pokopališča. »Bom vsaj prihranil nosačem trud,« je dejal večkrat. S svojimi živahnimi očmi te je na mah osvojil. Poseben prijatelj je bil z nami otroki. Ob nedeljskih popoldnevih nas je bila polna koč. Sam pa je sedel na svojem čevlarskem stolčku in pripovedoval. V mladosti je videl mnogo sveta. Kot vandrovec je prerajžal Nemčijo, Belgijo, celo del Francije. To svoje potovanje je znal tako lepo opisovati, da smo odprtili ust romali z njim po tujih deželah. Vsak dan smo ga nadlegovali, prosili, da nam pripoveduje in kar zavriskali bi, ko je odložil šilo in kladivce, nam pomežiknil in dejal: »Kapa kosmata, no, bom pač še enkrat!« Starši so se pa jezili, ko ni bilo domov ne nas, ne naročenih čevljev.

In še radi nečesa smo ga imeli tako radi. Imel je harmoniko, star meh, na katero je godel, da je bilo veselje. Zaradi tega ga ni manjkalo na nobeni gostiji. Ob lepih poletnih večerih je sedel na visokem pragu, žulil pipico in igral harmoniko.

Nekega leta, bilo je na svete Tri kralje, nam je priskrbel veselo presečenčenje. Zbral nas je v sobi ter nam pokazal morda četrta metra pod stropom figure sv. Treh kraljev. Od njih je vodil lesen hodnik do jasic, nad katerimi je žarela svetla zvezda repatica. »Slavko, zavrti tam«, mi je dejal ter pokazal lesen ročaj, katerega je vezal ozek jermen s hodnikom, sam pa je vzel harmoniko. Ubogal sem in glej čudo, iz lesa izrezljani kralji so pričeli hoditi po hodniku k jasicam, od tam pa zopet nazaj. »Kapa kosmata! Se vam dopade, kaj?« je dejal zadovoljen in pričel igrati, obenem pa peti:

»Presveti trije kralji so brumni ljudje, so iz mesta Jeruzalema prestrašeni šli...« Ej, to je bilo veselja in občudovanja!

Nekaj let že počiva možak v grobu, ali ako bi še živel in prebiral te vrstice, bi najbrž zadovoljno dejal: »Kapa kosmata, kdo bi si mislil! Še mene je dal fant v »cajtnge!«

Stana Vinšek:

Pomladna

Zopet prišlo je k nam mladoletje;
sonce prebujala zelenje in cvetje,
travniki in vrti in livada cveti —
cveti še til

Kmetič na polju že orje in seje,
halje zelene tkejo si veje,
drobna čebela iz spanja hiti —
delaj še til

Pojejo ptički na vejici vsaki,
poje si veter, ko pleše z oblaki,
poje, kar raste, brsti in kali —
poj si še til

Smeje se sonce iz sinje višine,
smeje se sneg iz daljne planine,
smeje se val, ki iz tal žubori —
smej se še til

Sanjajo klice o žetvi bogati,
sanjajo trte o grozdju in bratvi,
sanja vsak cvet, da v sad dozori —
sanjaj še til

JUTROVČKI PIŠEJO ...

Dragi stric Matic! Tudi jaz si dovoljujem, da Ti dam dela, da prečitaš in če Ti bo všeč, da tudi priobčiš moje pisemce. Pošiljam Ti nekaj pregovorov, katere sem slišal od raznih ljudi.

1. Kdor s palico pozdravlja, temu se s kolom odgovarja.
2. Svila in baržun ne skrivata sramote.
3. Kdor hoče mnogo znati, mora malo spat.
4. Vse veliko se z malim začne.
5. Kdor ni delj prišel kot do korita, temu je vsaka luža morje.

Tu nekaj pregovorov, katere sem si zapomnil. Prosim Te še enkrat, da moje pisemce priobčiš.

Zdaj zaključujem svoje pisemce in Te lepo pozdravljam.

Aubreht Josip, dijak Žalec.

Dragi stric Matic, odločila sem se, da Ti napišem pet slovenskih pregovorov, ki se glase: 1. Lažje je varovati

ovce kot novce. 2. Boljša je domača gruda, kot na tujem zlata ruda. 3. Bolezni sto imamo le zdravje eno samo. 4. Pitje in kajenje krajša ti življenje. 5. Kdor ves dan postopa ni vreden slane kropa. Lepo Te pozdravlja

Vičič Marjanka, uč. 3. oddelka III. drž. dekl. ljudske šole Kraljeviča Andreja v Sp. Šiški.

Dragi stric Matic! Odkar sem naročnik »Mladega Jutra« se prvič lotim Tvojega natečaja. Lenoba je vseh grdob grdoba. Kdor staršev ne spoštuje, ga Bog kaznuje. Sloga jači, nesloga tlači. Kdor več je, nego sme, v bolezen gre. Več je vredna domača gruda, nego na tujem zlata ruda. Zdravo!

Janez Burger, uč. II. r. lj. šole v Ptuj.

Spoštovani stric Matic! Pošiljam Ti 5 pregovorov. Upam, da Ti bodo všeč in da jih boš nagradil, če bom zaslužila.

1. Kdor sam sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje.
2. Kadar si vprašan, takrat govori, misli hitro, govori počasi.
3. Prijetno se na slami spi, če vest človeka ne teži.
4. Če hočeš, da ti Bog pomaga, ne goni reveža od praga.
5. Ljubezni sto imamo, a mater eno samo. Zdravo!

Deleja Dragica, uč. II. raz. osn. šole Ljubljana 7, Vodnikova 31

Dragi stric Matic! Povem ti pet parov. 1. Kadar starši govore, otroci naj molče.

2. Kadar si vprašan, takrat se oglasi.
3. Misli hitro, govori počasi.
4. Tudi v sili, v šali se ne laži.
5. Kakršen si, takega se kaži.
6. Misli poprej, potem govori.
7. Dvakrat premisli, enkrat stori.

Prav lepo Te pozdravlja

Pečar Bojan, učenec 2-b razreda Sevnica ob Savi.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam. Ugaja mi novi natečaj, pa sem se odločila, da Ti napišem pet slovenskih pregovorov, kateri se glase:

1. Kdor pod orehovo senco leži, oreha ne dobi.
2. Visoko glavo nosi prazen klas, a prazen sod ima velik glas.

3. Dokler prosi, zlata usta nosi, kadar vrača, hrbet obrača.
4. Dokler imam repar svoj, vsak mi pravi: bratec moj.
5. Čast je ledena gaz, ki hitro zvođeni. Upam, da Ti teh pet pregovorov ugaja.

Lepo Te pozdravlja

*Sonja Paternost, dij 1.-d razreda
Ljubljana-Vič, Predjamska ulica 39.*

Dragi stric Matic! Dolgo sem že zvesta braika »Mladega Jutra«. Tu Ti pošijem slovenske pregovore:

Kdor dolgo leži, kosilo od njega beži. Kar človek mlade dni zamudi, ne popravi vse žive dni. Kdor košček kruha zametuje, drobtine večkrat potrebuje. Resnica oči kolje. Kakor si boš postlal, tako boš ležal.

Zdravo!

Danica Resman, učenka

IV. razreda

v Ljubljani, Florijanska ul. 22.

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam. Do sedaj sem se pa bai Tvojega požrešnega koša. Napišem Ti pa tele pregovore:

Ti očeta do praga, sin tebe čez prag. Dokler prosi, zlata usta nosi; kadar vrača, hrbet obrača. Mladost je norost. Da se resnica spozna, je treba čuti dva zvona. Od dobrih besedi se nihče ne zredi.

Te pozdravlja

Boris Svet, dijak

Ljubljana, Idrijska ul. 10.

Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokav. Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača. Svet Valentin ima ključe od korenin. Svet Valentin prvi spomladin. Svet Matija led razbija, če ga ni, ga pa nardi.

Suble Andreana, dijakinja

Ljubljana, Masarykova c. 5.

Umetnija s številkami

$$\begin{aligned}
 1 \cdot 9 + 2 &= 11 & c \\
 12 \cdot 9 + 3 &= 111 \\
 123 \cdot 9 + 4 &= 1111 \\
 1234 \cdot 9 + 5 &= 11111 \\
 12345 \cdot 9 + 6 &= 111111 \\
 123456 \cdot 9 + 7 &= 1111111 \\
 1234567 \cdot 9 + 8 &= 11111111 \\
 12345678 \cdot 9 + 9 &= 111111111
 \end{aligned}$$

Oglejte si zgornji račun in spoznali boste, da so končne ednice upravičene.

Za bistre glavice

Preberite, kaj vam pravi ta ura:

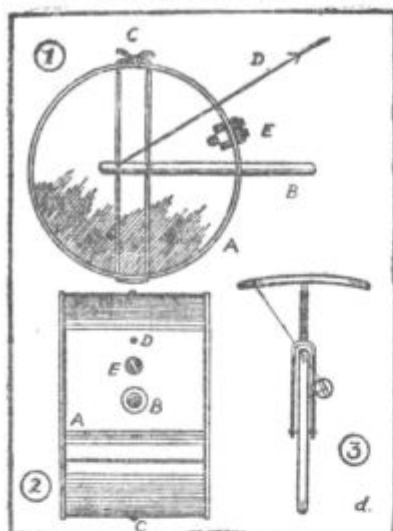
»Če bi mahoma postala poredna in bi hotela po vsakih desetih minutah celo minuto počivati, koliko minut bi potreboval kazalec za minute, da bi prehodil vse kazalo?«

V slogi je moč

Zgornja slika vam pokaže, kako pet dečkov dvigne šestega. Dovolj je, da vsak izmed petih dečkov podpre šestega s kazalcem. V slogi je moč. In združena moč je časih zelo velika!

Učinkovita kolesna sirena

Če imate spretne prste, si morete kaj hitro napraviti iz ploščate pločevinaste škatle in nekaterih drugih malenkosti učinkovito sireno za bicikel. Slika 1 kaže sireno s sprednje strani. Pločevinasta škatla A ima ob strani luknjo, skozi katero je vtaknjen okrogel kos lesa — B. Luknja naj bo za malenkost večja kakor premer lesene palice. Močna gumijasta vrvica je potegnjena skozi štiri druge luknje ob robu škatle — C. Vrvica mora biti napeta in dobro zavoziljana. En konec lesene palice je pritrjen na gumijasto vrvico. Na gumijasto vrvico privežemo kos druge močne vrvi — D, katere drugi konec potegnemo skozi posebno luknjo iz škatle. Ta luknja mora biti urejena tako, da iztisnemo leseno palico za nekaj mm iz njene luknje, če potegnemo za vrvico. Med obe luknjici — za palico in vrvico napravimo še tretjo, ki bo dovolj velika za navaden kolesni vijak z matico in razdaljnim kolutom. Slika 2 kaže pločevinasto škatlo od strani. Na nji so označene z enakimi črkami tudi vse luknje, o katerih smo govorili. S slike 3 pa je razvidno, kako sireno pritrdimo na levo stran sprednjih vilic kolesa. V ta namen uporabimo kos usnja, ki ga z vijakom — E — pritrdimo na škatlo. Vrvico — D — potegnemo poševno navzgor in pritrdimo za desni ročaj krmila. Leseno palico moramo sedaj še prirezati tako, da se bo ravno še dotikala špic prednjega kolesa, če bomo

potegnili na rahlo za vrvico. Luknje v obodu škatle ne smejo imeti ostrih robov, ker nam bodo drugače kmalu prerezale vrvico.

V. F. dijak: **Naš Zep**

»Cincincin...« Zep razbija navdušeno z žepnim nožičkom po kozarcu. Zavesa se dviga.

Drugo dejanje igrice »Pehta« se je pravkar pričelo.

Zvesti tradiciji smo prirejali vsako leto igrice, ki so privabile ljudi od blizu in daleč. Na skromnem podeželskem odrju jim sicer nismo mogli nuditi tega, kar jim nudi gledališče v mestih, ali vendar so bili zadovoljni in srečni. Tudi nam je bilo to v veliko zadoščenje. V drugem dejanju igrice »Pehta« nastopajo vile in posluževati smo se morali skromnih sredstev, da olepšamo ta prizor. Janez, nas scenarist je poveril to važno vlogo Zepu, vaškemu revčku, ki je bil vedno tarča neštetihi zbadljivk. Toda Zep je ponosen na tako zaupanje in že od pričetka igre sloni za kulisami z rdečim papirjem prevlečeno baterijo, pripravljen da prične na Janezov znak osvetljevati vile.

Drugo dejanje se je pričelo. Stojim na odrskih stopnicah ter se pripravljam, da s čim večjim navdušenjem rešim slepo Mojco iz Pehtine bajte. Poškilim na oder. Moj Bog! Vile že plešejo, a Zep, ta nesrečni Zep, strmi ves blažen na oder. V spuščeni desnici drži podzavestno prižgano baterijo, ki dela rdeče kroge po tleh, pod odrom, na v kotu zloženih kulisah, le na vilah ne.

»Cepec zabiti, sveti.«

Med poslušalci nastane hehetanje; najbrže so slišali šepetajoč, ne baš prijazen nasvet. Toda Zep ne čuje ničesar, strmi na oder in se smehlja...

No, kljub temu, da Zep ni svetil, je igra prav dobro uspela. Soba se je že izpraznila. Pospravljali smo svoje stvari. Zep in Janez stojita na odrju.

»Zep, zakaj nisi svetil?« začujem karajoč glas.

»Ha? A, svetil? Ko so mi pa vile bile tako grozno všeč!« je odgovoril in usta so se mu kar sama razlezla v nasmech.

Morda je že mislil na dva svetla kovača, ki ju dobi za razstavljanje zločljivega odra...

Miško gre po svetu

Mišku se je kar bledlo od strahu, ko je mislil na strahoten padec na dno kamnoloma. Saj po njegovih mislih ni bilo podobno, da se ne bi ubil ob ostre skale.

Gospodar mu je hitel na pomoč, da si se mu niti sanjalo ni, kako naj bi mu pomagal. Na srečo je zagledal velik ekskavator, ki ga kamnolomci v jami upotrebljavajo pri kopanju skalnega obočja. Obstal je in strmel v velikanski stroj. Pa se mu je v glavi posvetila imenitna misel. S tem strojem bi mogel Mišku rešiti življenje. Pohitel je, odrinil vozača, se naglo skobacal na stroj in bil hip nato že zadaj v vozu. Ni mu bilo znano, kako je treba ravnati s takim vozom, toda spet mu je stopil pred oči Miško, kako visi nebogljeno v zraku in bo zdaj pa zdaj padel v prepad. Ob tej misli je gospodarju kar plesalo pred nogami. Željno se je oziral naokoli po številnih ročkah in pripravah, nazadnje pa obstal s pogledom na neki plošči, na kateri so bila navodila, kako je treba voditi stroj. Hitro je prebral navodila in kmalu obvladal razne vzvode, na kar jo je s pol-

no paro ubral proti kraju, kjer je visel Miško. Stroj je zaropotal, ko ga je gospodar pognal, in kmalu je stala ogromna zajemalka tik pod krajem, kjer je bingljala v zraku Miško.

Ravno še ob pravem času! Zaprege so se namreč vprav tedaj pretrgale in Miško je telebnil nizdol. Njegov gospodar je potegnil za dolg vzvod in ekskavator se je iztegnil. Skočil! Hop! Zajemalka je ujela Miška. Imeniten plen!

Gospodar je pokukal skozi okence na vozu. »No,« je spregovoril in jezno uprl pogled v Miška, čeprav mu je bilo lahko pri srcu, ker je njegov miljenec ostal nepoškodovan.

»Ali ti je kaj žal, ker si me prekucnil z voza?« je vprašal.

Miškova glava je bila še polna hudomušnosti, zato je odkimal.

»Ni ti žal?« je vprašal gospodar.

»Prav, ti bom že pokazal!«

Gospodar je odmaknil glavo nazaj v voz in potegnil za neki vzvod. Ne-

kaj je siknilo in hip nato je Miško že odletel iz zajemalke. Š-š-š-k, je zletel po zraku kakor odpet s prače. Ekskavator pa ga je ujel ter ga spet treščil ven, ga ponovno ujel in iznova zadegal po zraku in to je počenjal tako dolgo, da je bilo Mišku žal, ker je bil tako neznansko poreden in brezobziren do svojega dobrega gospodarja.

Naposled je konjiček priletel v neko ptičje gnezdo, v katerem so ležala velika bela jajca. Tresk! In jajca so se spremenila v lupine, a drobni mladiči so začeli žalostno čivkati na razvalinah svojega domovalešča.

»Mamica! Mamica!« so klicali.

Nenadoma se je prikazala od nekod velika ptičja mamica in videti je bila na vso moč togotna. Zakrožila je nizdol ter skušala napasti Miška. Ta pa se je spretno odmaknil ter ušel njene-mu kljunu. To je ptico še bolj ujezilo in vreščec od togote je še enkrat priletela bliže ter se zagnala vanj. Toda Mišku se je posrečilo, da jo je spet spretno odbil.

Ptičji mladiči so medtem mirno posedli po polici in se smejali in zabavali

spričo nenavadne borbe.

To je bilo za Miška vendarle preveč. Naglo se je zbral ter jo popihal odondod. Tekel je in tekel in ves čas premišljeval, kaj vse je doživel tisti dan. Žal mu je bilo svojega početja in sklenil je, da se bo poboljšal. In ko sta oba vesela, da sta se smejala in si vse se spet sešla z gospodarjem, sta bila odpustila. In Miško se je zaobljubil, da ga ne bo nikoli več vrgel z voza. Ne, nikoli več — no, vsaj dolgo časa ne.

K O N E C

Manica:

Za brihtne glavice

I.

1. lnik
2. lnik
3. lnik
4. lnik

a, a, c, d, d, e, e, i, i, i, i, j, k, k, l, n.

Če namesto pikic pravilno postavite spodaj stoječe črke, dobite besede, katerih drugo polovico že imate.

Rešitev križanke

Vodoravno in navpično: 1 rok, 2 Oton, 3 Kotor, 4 Nora, 5 rak.

